

репликата на Ясен и се спря
върху портрета на преуспява-
щия кукловод.

ДИМИТЪР: Преживях доста
години, за да не бъда наивен.
Бях осветител, бях сценичен ра-
ботник, сега съм актьор. Всеки
път, когато ми дадат роля, си
казвам: „Това е върхът ти, май-
сторе“. И всеки път се лъжех.
Това изкуство носи много на-
лезнади и има невероятни въз-
можности.

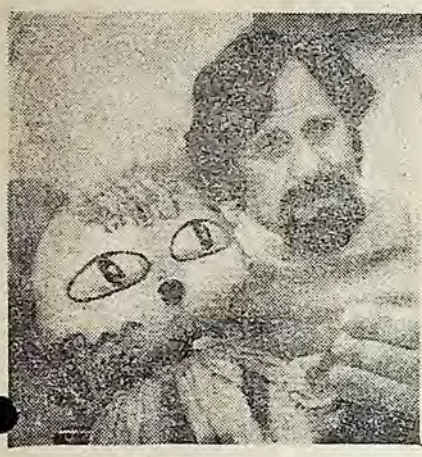
МАРИАНА: Като оставим
настрана погрешния принцип

в домашни рамки, тя на де-
цата сигурно им е писнало
да слушат спорове за игра-
та...

КАЛОЯН: Охо-о-о...

МАРИАНА: Това има и
своите предимства. Дана ни
възможност да опитаме много
неща, непрекъснато да бъдем
в състояние на търсене, да
имаме булен рефлекс... Де-
цата искат ново във всяка
игра. Та авторитетът не е по
жизнена рента, както е казал

НА ЧАША КАФЕ СЪС СЕМЕЙСТВО ДИМИТРОВИ

„Съзнателният живот на
човека е своеобразно пре-
живяване на детството“.
Л. ТОЛСТОЙ

Спомням си кукловода* Ди-
митър Димитров в пиесата
„Неизвестен е опашка“ от
преди девет години и силно-
то впечатление, което остави
у мен ролята на Сивчо —
едно кученце, което търсеше
важен престъпник. След това
той защити своите позиции и
талант в много роли. На сце-
ната израстваше и следваше
във ВИТИЗ и Мариана... Днес
творческата биография на се-
мейството наброява 100 нити
ресни роли. Навярно в съзна-
нието и сърцата на малките
зрителци ще останат Момчето
от „Имаше едно момче“, Еле-
чето от „Бяла приказка“, Ро-
сето от „Лунната стая“ — на
кака Мариана, майстор Чер-
еша и Полчица в „Пинюкио“,
Зъболекарят и Нечо в „Руме-
то и старият лъв“ — на чичо
Митко, както ги наричат тех-
ните малки сериозни почита-
тели.

Спомням си тези роли сега,
когато седя да разкажа за
двамата актьори и за една
приятна вечер в семейство Ди-
митрови, на която бяха пока-
зани спомените, размислите и
плановите за актьорската про-
фесия. И за да бъде попълне-
на картината на запознанст-
вото...

Визитна картичка на се-
мейство Димитрови:
ДИМИТЪР — 34 години,
„отчаян авантюрист във въ-
трешните промени на жилище-
то ни“ (Мариана), завършил
ВИТИЗ „Кр. Сарафов“.

МАРИАНА — 30 години,
„ленавършени и любяща май-
ка на своите деца“ (Митко).
Завършила ВИТИЗ „Кр. Са-
рафов“.

КАЛОЯН — 12 години,
ученик в пети клас: „Аз ще
стана скулптор, ще правя удоб-
ни маски в кукли, а не да
убиват на татко, че след пред-
ставление да не може да ме
вози в колата“.

ЯСЕН — 6 години, детска
градина: „Аз пък ще стана
артист, но истински, ще играя
в кино, радното, телевизия-
та... Ще ме харесват всички,
даже и моята приятелка...“
Професия за призвани
Разговорът ни започна от

да се съди за преуспява-
ния актьор по количеството главни
роли, искам да подчертая, че
в Русе условията за пълно-
ценна реализация са много по-
големи, отколкото в който и
да е театър в страната. Тази
година дори отклонихме пред-
ложения за работа във Варна
и Стара Загора. Митко учи
редовно, а аз завърших за-
дочно и мисля, че знам „и
две, и двеста“. Не е необхо-
димо пътят на актьора да
бъде изпълнен с отличия, за
да каже: „Аз успях!“. Нужни
са обичай и уважението на
хората, с които споделяш та-
зи професия, да живееш с
нея, да заслужиш аплодисмен-
тите на децата. Останалото е
труд и способности.

Празникът и делникът
на семейство Димитрови се
сливат, както се слива тяхна-
та семейна и професионална
сфера. Трудни, но приятни са
те, макар че семейните задъл-
жения понякога веждат пред
вечния чайният на професио-
налните.

МАРИАНА: Тръгнахме не-
отдавна на турне в Кубрат.
Калоян обаче вдигна темпера-
тура. На кого да го оставя?
Взехме го с нас... Стигнахме
навреме, но на детето му
ставаше все по-зле. Настанях-
ме го някак си на два стола
в гримьорната. Не си спом-
ням как съм играла, „събудих
се“ след аплодисментите и цве-
тята, които едно дете ми
поднесе. Отдох в гримьорна-
та и му ги дадох. Детето се
пообжи, дооправи се, сякаш
бе гордо, че е „спасило“ теа-
търа от провал... Това бих
го счела за личен случай, ако
не бях разбрала какво е да
бъдеш безкрайно етичен коле-
га. Моите колеги, които не са
били на сцената, са бдели над
спна ми по време на пред-
ставлението...

ДИМИТЪР: И в къщи, и
в професията помагам на Ма-
риана. В големите на съвмест-
ния ни живот тя е била бли-
зо до проблемите и търсени-
ята ми. Та в известен смисъл
се допълваме и в качествата,
и в недостатъците... От как-
во се нуждае семейство Ди-
митрови? От любовта на мал-
ките ни посетители. Даже че-
стичко си спорим с Мариан-
чето в къщи за театъра. Пре-
връщаме служебната атмосфера

една мъдрец. Той трябва да
се отстоява ежедневно на сце-
ната.

Търсене на надеждата

МАРИАНА: Прави ми поня-
кога впечатление, че русенска
та публика не е научена да
гледа куклен театър. Мисля
обаче, че това зависи и от
избора на подходяща драма-
тургия. Проблемът не е само
на нашия театър. В цялата
страна има „глад“ за режи-
сьори, драматурзи, професио-
нални актьори...

ДИМИТЪР: Чудя се поня-
кога, как във Варна, София
или Габрово е нещо обикно-
вено да чуеш пред кукления
театър: „Билет повече? Тър-
си се билет!“ Миналата годи-
на бяхме в Алжир — там за
лите бяха препълнени, което
в техните мащаби означава
над хиляда души. Родителите
при нас като че ли разчитат
повече на педагозите да заве-
дат децата им на представ-
ление.

ЯСЕН: Мама получи награ-
да едно дelfинче!

МАРИАНА: На международ-
ния фестивал във Варна
„Златният дelfин“ през 1979
година получих наградата за
ролята на Червената шапчица
от „Разходка с хвърчило“ на
Р. Москов. Миналия сезон
пък бяхме отличени от ръко-
водството за най-добра мъж-
ка и женска роля през сезона.
Но както казах, това не е
толкова важно. Важното е
всеки максимално да бъде
полезен на своето място, и
не само на своето.

***

В един разговор е невъзмож-
но да се разкаже за всичко.
Вечерта в семейство Димитро-
ви премина удивително при-
ятно. Калоян ми показа свои-
те пластелинови творби, а за
едно с Ясен импровизираха
доста сполучливо „спор“ на
мама и татко за кукления те-
атър... А утре?

Утре всеки със своите гри-
жи и делници. И с една лю-
бов, която носи в себе си —
любовта към изкуството.

Димитър ПЕТРОВ